

Forsvarsordningen af 1922, altsaa berøver vi os ikke virkelig militære Midler ved at ombytte denne Ordning med det foreslaaede Vagtkorps. Jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at selv om alle 7 000 Mand i dette Vagtkorps var samlede paa eet Sted og samtidig affyrede deres kortløbede Bøsser med den ene Haand og kastede Miner med den anden, vilde 100 regulære eller irregulære Soldater med Maskingeværer kunne splitte alle disse 7 000 Mand for alle Vinde. Saa militært magtesløs er dog vor nuværende Militærordning, trods alle sine Mangler, ikke. Men med det foreslaaede Luksusvagtcorps har vi paa Forhaand brudt vore Neutralitetsforpligtelser, thi selv om der ikke skulde komme officiel Protest fra Udlandet, hvis vi afrustedes, saa kan vi være ganske sikre paa, at Protesten vilde komme i det Øjeblik, vor Neutralitet krænkedes, og vi intet effektivt gjorde derimod under Henvisning til, at vi havde lagt det hele ned. Saa er Tidspunktet kommet, da andre Stater officielt kan drage os til Ansvar. Det er derfor fuldkommen urigtigt, naar der i Bemærkningerne til Lovforslaget om Afrustning udtales henimod Slutningen, at „ved Gennemførelsen at nærværende Lovforslag om Afrustning sammen med Forslagene om Oprettelse af et Vagtkorps og en Statsmarine vil Danmark være i Stand til at opfylde sine internationale Forpligtelser“. Dette er jo en fuldkommen ugrundet Paastand, hvis Urigtighed tværtimod kan belægges med de mest uomstødelige Beviser. Det vil sætte os fuldkommen ud af Stand til Opfyldelse af en neutral Stats internationale Forpligtelser, saaledes som de i dette Øjeblik er i Udlandets Øjne. Vi vilde eventuelt kunne opfylde en neutral Stats Forpligtelser, saaledes som de er i det ærede Medlem Hr. P. Munchs Øjne — jeg siger „eventuelt“; thi jeg er ikke en Gang sikker paa, at det ærede Medlem Hr. P. Munch vil mene, at hans Opfattelse af Folkeretten paa dette Punkt vil kunne ske Fyldest med det foreliggende Vagtkorps uændret; men i hvert Fald den højtaerede Forsvarsministers Opfattelse af Folkeretten og den ærede Ordfører for Socialdemokraterne, det ærede Medlem Hr. J. P. Larsens Opfattelse af Folkeretten, hvis de har sat sig nærmere ind i disse Spørgsmaal, og det maa man vel antage efter deres Udtalelser, den vilde vi efter deres Mening kunne opfylde. Men, ærede Medlemmer, det er jo ikke det, hvorpaa det kommer an, den enes eller den andens private Opfattelse af, om vore Forpligtelser opfyldes eller ikke; det er Udlandets

Opfattelse af disse Forpligtelser og af Spørgsmaalet, om vi har opfyldt dem eller ikke, det er det, hvorpaa det kommer an. Og selv om hele Danmark stod samlet og alle Partier var enige om vor Neutralitetsopfattelse her i Danmark: naar den kolliderede med den gængse i Udlandet baade hos ledende Statsmænd og Folkeretslærere, kunde det ikke nytte os. Thi det er Udlandets, der bliver lagt til Grund, og vi slipper ikke, fordi vi henviser til en hjemmegjort dansk Opfattelse af Neutraliteten eller med Hensyn til Folkeforbundets og Genèveprotokollens Stilling til dette Afrustningsforslag.

Hidtil har jeg kun talt om Neutralitetspligternes Stilling til dette Forslag og derunder fordømt det absolut — men skulde jeg ind paa Folkeforbundets og Genèveprotokollens Stilling til Afrustningsforslaget vilde Forhandlingerne trække for længe ud i Dag; og jeg skal derfor nøjes med foreløbig at henvise til mine Udtalelser ved Finanslovforslagets første Behandling. Jeg vil dog sige til det ærede Medlem Hr. P. Munch, som fremdrog Spørgsmaalet om Luxembourgs Stilling og troede, at den havde jeg misforstaaet, at jeg kender den fuldt ud, og oven i Købet kendte den forud for Betænkningen af 1922 fra de Radikale, som bl. a. handlede om dette. Men netop med Hensyn til Luxembourg forekommer det mig, at her er et Eksempel paa, at den radikale Betænkning frembyder adskillige Angrebepunkter, thi det interessante ved Spørgsmaalet Luxembourg, som jo refereres i denne Betænkning, er jo dette, at man fik Luxembourg til at tage de Forbehold, det havde stillet, tilbage under Henvisning til — det staar i Betænkningen fra Underudvalget —, at man ikke ønskede en juridisk Afgørelse af det Spørgsmaal, om et Medlem af Folkeforbundet paa Forhaand kunde sige, at det ikke vilde være med til at yde noget militært Værn til Forsvar af Folkeforbundet eller af sig selv; man ønskede ikke dette, fordi det kunde føre til, at Luxembourg ikke kunde komme med under Folkeforbundet. Der var et almindeligt Ønske om at faa det optaget, men man tvivlede om, hvorvidt det efter den Særstilling, det altid havde haft, og som man forudsaa det ogsaa vilde faa, kunde gaa an at tage det op, om det ikke vilde kolliderede med Pagten; man fik derfor Luxembourg til at tage disse Forbehold tilbage, og Underudvalget bemærker i den Anledning, at det havde undersøgt Mulighederne for at forene det sidste Forbehold med Pagtens Bestemmelser; men